

Thomas Gunzig, extrait de la nouvelle Koala, dans le recueil Le plus petit zoo du monde (Au Diable Vauvert, 2003 puis Folio, 2005)

Les choses telles
qu'elles se sont passées

On le regardait. Il en était certain. Dans la fraction de seconde qui avait précédé l'obscurité il avait vu quelque chose, trop rapidement pour comprendre quoi exactement. Il resta quelques minutes sans oser bouger puis il ralluma. Il regarda à gauche, à droite. Rien. Puis il le vit, perché au sommet de l'armoire à vêtements. Un animal, une sorte de singe aux yeux immenses, le regardait fixement. Fred se redressa brusquement et tendit la main vers ses vêtements. L'animal cligna des yeux. Fred se rhabilla sans quitter le singe du regard, enfila ses chaussures et descendit prévenir le type de la réception.

Le type était absorbé par la diffusion d'une émission de télévision détaillant les caractéristiques techniques d'une moto de grosse cylindrée. « Il y a un singe sur l'armoire de ma

Lucrurile așa
cum s-au întâmplat

Cineva se uita la el. Era sigur. În fracțiunea de secundă ce precedase întunericul, văzuse ceva, prea repede pentru a înțelege ce anume. Rămase câteva minute fără să cuteze să se miște, după care aprinse înapoi lumina. Se uită la stânga, la dreapta. Nimic. Apoi îl văzu, cocoțat în vârful dulapului de haine. Un animal, un fel de maimuță cu ochi imenși, se uita ață la el. Fred se ridică brusc și întinse mâna către haine. Animalul clipi. Fred se îmbracă la loc fără să scape maimuța din priviri, își puse pantofii și coborî să-l anunțe pe tipul de la recepție.

Tipul părea absorbit de difuzarea unei emisiuni TV detaliind caracteristicile tehnice ale unei motociclete cu cilindree mare. „E o maimuță pe dulapul din camera mea!“. Tipul de la recepție

chambre ! » Le type de la réception leva les yeux, fronça les sourcils un moment puis sembla soudain comprendre de quoi il retournait, « pas singe, koala ! » Pour Fred, singe ou koala c'était du pareil au même. « Et alors, qu'est-ce que je dois faire ? » Le type de la réception lui sourit et expliqua en cherchant les quelques mots de français qui traînaient au fond de sa mémoire, « il est habitué ici. Pas méchant. Très silencieux. Pas déranger. Dehors trop froid. Il aime bien la chambre. Il aime bien l'armoire. »

Fred était crevé, il n'avait pas la force d'essayer de comprendre, ni d'essayer de trouver une solution. Il remonta dans sa chambre.

Le koala était là, mi-assis mi-couché dans une drôle de position sur le dessus de l'armoire, le regardant avec des yeux grands comme des assiettes à dessert. Fred se déshabilla sous les yeux de l'animal puis se coucha et éteignit la lumière. Le koala le regardait, il le savait, ça faisait une drôle d'impression, l'impression qu'un milliard d'aiguilles venaient lui piquer le corps. Il se tourna dans un sens, dans l'autre, entendit un petit bruit étrange et jura qu'il venait d'entendre péter le koala.

înălță ochii, se încruntă o clipă, după care păru că dintr-odată înțelege despre ce era vorba, „nu maimuță, koala!“. Pentru Fred, maimuță, koala, tot un drac. „Și, ce să fac?“. Tipul de la recepție îi zâmbi și îl lămuri căutând cele câteva cuvinte în franceză ce îi zăceau în străfundul memoriei, „obișnuit aici. Nu rău. Foarte tăcut. Nu deranj. Afară prea frig. Place camera. Place dulapul.“.

Fred era sleit, n-avea puterea să-ncerce să priceapă, nici să-ncerce să găsească o soluție. Urcă înapoi în cameră.

Koala era acolo, pe jumătate așezat, pe jumătate culcat într-o poziție caraghioasă deasupra dulapului, uitându-se la el cu niște ochi mari cât niște farfurii pentru desert. Fred se dezbracă sub ochii animalului, după care se culcă și stinse lumina. Știa, koala se uita la el, iar asta îi producea o impresie stranie, impresia că un miliard de ace îi înțepau trupul. Se întoarse pe-o parte, pe cealaltă, auzi un mic zgomot ciudat și jură că tocmai îl auzise pe koala trăgând un vânt.

Il pensa à sa femme qui devait attendre son coup de téléphone, à son fils qui toussait et il finit par s'endormir, un sinistre sommeil sans rêves, lourd comme une plaque de marbre.

Ça continue

La première chose qu'il vit le lendemain fut le regard rond du koala posé sur lui. Avait-il dormi ? Fermait-il les yeux ? Fred en doutait. Une pâle lumière de neige polluée filtrait à travers les rideaux à moitié tirés, ne laissant rien présager de bon pour cette journée. Il se leva et prit une douche rapide. L'eau dégageait une légère odeur d'hydrogène sulfuré qui n'était pas sans rappeler celle d'un marécage. Il avait tenté plusieurs fois de fermer la porte de la salle de bains mais celle-ci restait toujours entrebâillée de sorte que, en tendant le cou, le koala pouvait l'observer. La situation devint véritablement gênante lorsque Fred s'aperçut que la porte des toilettes ne fermait pas non plus et que là encore, toujours en tendant le cou, le koala l'observait avec la curiosité d'un scientifique découvrant une nouvelle forme de vie.

La réunion se passa ni bien ni mal. On ne décida rien, on

Se gândi la nevasta lui care trebuia să aștepte un telefon de la el, la fiul său care tușea, și în cele din urmă adormi, un somn sinistru fără vise, greu ca o placă de marmură.

O ține tot așa

Primul lucru pe care îl văzu o doua zi a fost privirea rotundă pe care koala o îndrepta asupra lui. Dormise? Închidea ochii? Fred se-ndoia. O lumină ternă de zăpadă poluată răzbătea prin perdelele pe jumătate trase, nelăsând să se prevadă nimic bun pentru acea zi. Se ridică și făcu un duș rapid. Apa degaja un ușor miros de hidrogen sulfurat, care nu era departe de cel al unei mocirle. Încercase de mai multe ori să închidă ușa de la baie, dar aceasta rămânea mereu întredeschisă, în așa fel încât, întinzând gâtul, koala îl putea privi. Situația deveni jenantă de-a dreptul atunci când Fred își dădu seama că nici ușa de la toaletă nu se închidea și că, și acolo, întinzând la fel gâtul, koala îl privea cu curiozitatea unui om de știință descoperind o nouă formă de viață.

Întrunirea se desfășură nicicum. Nu se hotărî nimic, se

discuta de problèmes mineurs et Fred n'obtint pas la moindre information concernant l'utilisation des téléphones. De retour à l'hôtel avec dans la bouche un goût de pas assez qu'il détestait, il retrouva le koala qui posa immédiatement sur lui son regard attentif. Fred essaya pour la énième fois de joindre sa femme et pour la énième fois il échoua.

Dehors, la pluie mêlée de neige tombait avec une obstination silencieuse relevant du trouble obsessionnel compulsif. Il pensa à son fils, un an et demi, des bronchiolites à répétitions. Il se demanda ce qu'il allait devenir, quel genre de type ce serait, s'il aurait hérité de sa mère son côté un peu hystérique ou de son père le côté un peu chiant. Le koala se gratta, bâilla et, comme il l'avait fait la nuit précédente, péta. Fred s'emmerdait ferme. Il avait encore quarante-huit heures à passer dans cet hôtel et il n'avait rien emporté à lire. Il fallait qu'il parle à sa femme, il fallait qu'il ait des nouvelles de son fils, il fallait qu'il se passe quelque chose. Il descendit voir le type de la réception qu'il trouva en train de regarder du catch à la télévision. « Il faut que j'appelle chez moi ! » Le type de la réception lui expliqua de nouveau tant bien que mal l'histoire

discutară probleme minore, iar Fred nu obținu nici cea mai mică informație în legătură cu utilizarea telefoanelor. Întors la hotel cu un gust de lehamite în gură pe care îl detesta, îl regăsi pe koala, care își îndreptă numaidecât asupra lui privirea atentă. Fred încercă pentru a n-a oară să dea de nevasta lui, și pentru a n-a oară nu reuși.

Afară, ploaia amestecată cu zăpadă cădea cu o îndârjire tăcută ținând de tulburarea obsesiv-compulsivă. Se gândi la fiul său, de un an și jumătate, cu bronșiolite repetate. Se întrebă ce avea să devină, ce fel de tip o să fie, dacă va moșteni de la mama lui latura întrucâtva isterică sau de la tatăl său latura întrucâtva plicticoasă. Koala se scărpină, căscă și, la fel cum făcuse în noaptea anterioară, trase un vânt. Fred se plictisea de moarte. Avea încă patruzeci și opt de ore de petrecut în hotelul ăla și nu adusese nimic de citit. Trebuia să o sune pe nevasta lui, trebuia să primească vești despre fiul său, trebuia să se întâmple ceva. Coborî la tipul de la recepție, pe care-l găsi uitându-se la catch¹ la televizor. „Trebuie să sun acasă!“. De bine de rău, tipul de la recepție îi spuse din nou povestea cu tarifarea, ce nu-i folosea la nimic.

---

1 Lupte libere în care sunt permise aproape orice mijloace pentru înfrângerea adversarului.

des tarifications qui ne lui servait à rien.

Fred réessaya depuis la cabine mais ça ne marchait toujours pas. Il ne supportait pas ce pays, il ne supportait pas ce type, il ne supportait pas son travail, sa vie était un échec total. Il retourna voir le type. « Le koala pète ! » Le type lui expliqua qu'à force de manger des fruits secs à la place des feuilles d'eucalyptus, il avait des troubles digestifs et qu'il n'y pouvait rien s'il pétait de temps à autre. Fred dit : « Mais oui, bien sûr, ici c'est jamais la faute de personne ! » et il remonta dans sa chambre.

Le koala était encore là. Il ne le supportait plus, il ne supportait plus ses yeux qui lui rappelaient les presse-papiers en verre soufflé de Murano dont sa grand-mère faisait collection. Il monta sur le lit et saisit le koala sous les aisselles. C'était doux et chaud, l'animal grogna, un peu étonné. Fred ouvrit la fenêtre et reçut mille gouttes d'eau gelée dans la figure. Quel temps ! Comment pouvait-on vivre ici ? Il déposa sur la gouttière le koala qui frémit au contact de l'eau glacée et posa une patte sur la fenêtre que Fred venait de refermer.

Fred ferma les rideaux et s'allongea sur son lit. Il fallait qu'il se calme, il fallait qu'il respire doucement, il fallait qu'il se

Fred reîncercă din cabină, dar tot nu funcționa. Nu suporta țara aia, nu-l suporta pe tip, nu-și suporta munca, viața lui era un eșec total. Se întoarse la tip. „Koala trage vânturi!“ . Tipul i-a spus că, din cauză că mânca fructe uscate în loc de frunze de eucalipt, animalul avea probleme digestive și că n-avea ce face dacă mai trăgea din când în când câte-un vânt. Fred zise: „Dar sigur că da, aici nu-i niciodată nimeni de vină!“ și urcă înapoi în cameră.

Koala era tot acolo. Nu-l mai suporta, nu-i mai suporta ochii ce-i aminteau de prespapierurile din sticlă suflată de Murano pe care le colecționa bunica lui. Se urcă pe pat și-l apucă pe koala de subsuori. Moale și cald, animalul mormăi, un pic mirat. Fred deschise fereastra și primi în figură un puhoi de picături de apă înghețată. Ce vreme! Cum puteai trăi acolo? Îl așeză pe streășină pe koala, care fremătă la contactul cu apa înghețată și puse o labă pe geamul pe care Fred tocmai îl închise la loc.

Fred trase perdelele și se întinse pe pat. Trebuia să se calmeze, trebuia să respire încet, trebuia să-și aducă aminte ce

souviene de ce qu'on lui avait raconté à son stage de PNL. Il s'endormit.

Et puis quoi ?

Les jours passèrent. La seconde réunion se passa mieux. Un collègue lui prêta un portable qui fonctionnait et grâce auquel il put joindre sa femme. Son fils ne toussait plus et demandait après son papa.

Une heure avant de quitter son hôtel il se souvint du koala, ouvrit la fenêtre et le trouva roulé en boule dans la gouttière. Il le saisit. L'animal était froid et dur, ses yeux étaient clos.

Fred le posa sur le dessus de l'armoire et descendit prendre son taxi.

i se povestise la stagiul de PNL². Adormi.

Și pe urmă?

Zilele trecură. A doua întrunire se desfășură mai bine. Un coleg îi împrumută un telefon mobil ce funcționa, și mulțumită căruia putu să dea de nevasta lui. Fiul său nu mai tușea și întreba de tatăl său.

Cu o oră înainte să părăsească hotelul, își aminti de koala, deschise geamul și îl găsi făcut ghem în streșină. Îl luă. Animalul era rece și tare, avea ochii închiși.

Fred îl puse deasupra dulapului și coborî să ia taxiul.